

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216213684
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216213684.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: L. X., narodená dňa X.X.XXXX, trvale bytom W., X. č. XX, proti žalovaným v I. rade: CASPER UNION s.r.o., IČO: 248 30 801, Česká republika, Praha, Olivova č. 948/6 (právny nástupca žalovaného v I. rade CASPER Consumer Finance a.s., IČO: 251 03 768, Česká republika, Praha 5, Stodůlky, Šafránkova č. 1238/1, v II. rade: Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE-100.023.266, Švajčiarsko, CH-6300 Zug, Industriestrasse č. 13C, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Bratislava, Mýtna č. 48, o zaplatenie sumy 4.713,39 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 15. marca 2017, č.k. 67 Csp 32/2016-117, v spojení s opravným uznesením zo dňa 7. marca 2019, č.k. 67 Csp 32/2016-250, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave p o k r a č u j e v konaní so spoločnosťou CASPER UNION s.r.o., IČO: 248 30 801, Česká republika, Praha, Olivova č. 948/6, ako právnym nástupcom žalovaného v I. rade CASPER Consumer Finance a.s., IČO: 251 03 768, Česká republika, Praha 5, Stodůlky, Šafránkova č. 1238/1.

II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 15. marca 2017, č.k. 67 Csp 32/2016-117, v spojení s opravným uznesením zo dňa 7. marca 2019, č.k. 67 Csp 32/2016-250,
- vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výrokoch II., III. ktorým priznal žalovanému v I. rade proti žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu a ktorým priznal žalovanému v II. rade proti žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu, m e n í tak, že žalovaným v I., II. rade, každému, p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovaným v I., II. rade, každému, p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 15.3.2017, č.k. 67 Csp 32/2016-117, v spojení s opravným uznesením zo dňa 7. marca 2019, č.k. 67 Csp 32/2016-250 (opravené zhlavie rozsudku v časti označenia pôvodne žalovaného v I. rade), I. žalobu zamietol; II. žalovanému v I. priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu; III. žalovanému v II. priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 22.8.2016, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému v I. rade zaplatenia sumy 4.713,39 € s príslušenstvom. Žalobu dôvodila tým, že ako spotrebiteľka uzatvorila so žalovaným dňa 7.7.2008 úverovú zmluvu, ktorá bola žalovaným vopred predpripravená, ona s ňou nemohla nič robiť, akýmkoľvek spôsobom ju pripomenkovať alebo dopĺňať. Úverová zmluva ako aj kúpna zmluva predpripravené žalovaným "formálne" uvádzajú, že sa riadia Obchodným zákonníkom, no z pohľadu ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, úverová

zmluva ako aj kúpna zmluva zakladajú spotrebiteľský (súkromnoprávny/občianskoprávny) vzťah a nikdy nezakladajú obchodnoprávny vzťah a riadia sa Občianskym zákonníkom. Doteraz zaplatila žalovanému všetkých 72 splátok (72 x 4.833,- Sk = 347.9769,- Sk, v ktorej je zahrnutý úver vo výške 173.579,- Sk, úroky 14,60 %, mesačné splátky poplatku žalovaného jednostranne účtovaného za spracovanie úverovej zmluvy (72 x 749,28 Sk) a mesačné splátky havarijného poistenia (72 x 450,02 Sk). Vzhľadom na právne vady úverovej zmluvy však mala podľa zákona uhradiť žalovanému cez 72 splátok iba istinu úveru v sume 173.579,- Sk a havarijné poistenie za 72 mesačných splátok spolu vo výške 32 401,44 Sk. Zvyšná časť uhradených platieb z jej strany žalovanému vo výške 4.713,39 € t.j. suma 141.495,56 Sk predstavuje de iure bezdôvodné obohatenie žalovaného na jej úkor spočívajúce v zaplatení úroku a poplatku za vypracovanie úverovej dokumentácie, nakoľko úverová zmluva bola uzavretá v rozpore s ustanoveniami § 4 ods. 3, v spojení § 3 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2000 Z.z. (pravdepodobne 258/2001 Z.z., poznámka odvolacieho súdu) o spotrebiteľských úveroch, takže sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Úverová zmluva v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 v spojení z § 3 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2000 Z.z., neobsahuje vyčíslenie a uvedenie všetkých 72 mesačných splátok po dobu 6 rokov, ani detailné členenie každej jednej mesačnej splátky v členení na istinu, úrok a poplatok, či inú platenú sumu (havarijné poistenie), splátkový kalendár obsahujúci všetkých 72 splátok. Zároveň má za to, že RPMN nebola vypočítaná správne, pretože do výpočtu RPMN neboli zahrnuté mesačné náklady na poplatky za vypracovanie úverovej dokumentácie (72 x 749,28 Sk), suma mesačných poplatkov za havarijné poistenie (72 x 450,02 Sk) a preto platí, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, pričom nesprávne je uvedená aj priemerná hodnota RPMN. Podaním doručeným súdu dňa 6.9.2016 žalobkyňa navrhla, aby súd do konania pripustil ďalšiu stranu sporu na strane žalovaného, spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE-100.023.266, Švajčiarsko a požiadala, aby súd zaviazal žalovaných v I., II. rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 4.713,39 € spolu s príslušenstvom. Uznesením zo dňa 5.10.2016, č.k. 67 Csp 32/2016-33, rozhodol o pripustení žalovaného v II. rade do konania, o zmene žaloby v zmysle § 141 C.s.p nerozhodoval, keďže k zmene žaloby došlo predtým, ako bola žaloba žalovaným doručená.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie vyjadreniami strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Dňa 7.7.2008 bola medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným v I. rade ako veriteľom uzavretá úverová zmluva, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 173.579,- Sk (5.761,76 €) na kúpu motorového vozidla Citroën C3 1.4i Pack, s výškou mesačnej splátky celkom 4.833,- Sk (160,43 €), s počtom mesačných splátok 72, splatných počnúc dňom 7.8.2008, poplatkom za spracovanie úveru splatného v mesačných splátkach 749,28 Sk (24,87 €), výškou splátky havarijného poistenia 450,02 Sk (14,94 €), úrokovou sadzbou úveru 14,60 %, RPMN 24,60 % a priemernou hodnotou RPMN 17,78 %.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/, b/, c/ bod 5, d/ bod 5, e/, § 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 559 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka, a dôvodil premlčaním nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že zmluva, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver, má bezpochyby charakter zmluvy spotrebiteľskej podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. Na základe uzatvorenej úverovej zmluvy žalovaný v I. rade poskytol žalobkyňi úver vo výške 173.579,- Sk (5.761,76 €), ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť a zaplatiť žalovanému v I. rade poplatok za spracovanie úveru splatný v mesačných splátkach vo výške 749,28 Sk (24,87 €) a havarijné poistenie v mesačných splátkach vo výške 450,02 Sk (14,94 €). Celková výška mesačnej splátky činila 4.833,- Sk (160,43 €). Zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., z dôvodu ktorého musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takého zmluvy podľa § 4 ods. 2 uvedeného zákona. Pri preskúmaní jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy zistil, že zmluva v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 písm. g/ neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i/ neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v zmluve je uvedená iba výška poplatku za spracovanie úveru a havarijného poistenia, ale zo zmluvy nie je zrejmé, aká je výška úroku, ktorý je zahrnutý v mesačnej splátke úveru. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo; zároveň je týmto zabezpečená aj súdna

kontrola veriteľa pri uplatnení si jeho nárokov na súde. Z obsahu úverovej zmluvy síce vyplýva, že nedeliteľnú súčasť úverovej zmluvy tvorí splátkový kalendár, v ktorom je obsiahnutá výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ktorý sa veriteľ zaviazal doručiť klientovi po čerpaní úveru, avšak žalovaní v I., II. rade nielenže nepreukázali, ale ani netvrdili, že tento splátkový kalendár bol žalobkyni skutočne doručený. Spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni sa preto považuje podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že zmluva obsahuje údaj o RPMN, ktorý nebol vypočítaný správne, pretože do výpočtu RPMN neboli zahrnuté náklady na havarijné poistenie, aj napriek tomu, že podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z.z., poplatkom za poistenie, ktorý je potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa sa rozumie aj poplatok za poistenie, ktorý je určený veriteľom ako podmienka poskytnutia úveru, keď zároveň v zmysle § 2 písm. e/ tohto zákona, na účely tohto zákona sa poplatkom rozumie akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že v prípade ak je predmetom kúpy motorové vozidlo, kde financovaná čiastka presahuje sumu 150.000,- Sk (žalobkyni bol poskytnutý úver 173.579,- Sk), havarijné poistenie bolo zo strany veriteľa požadované, teda bolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru a tak musel byť tento údaj zahrnutý do výpočtu RPMN. Ak sa tak nestalo a údaj o výške RPMN uvedený v zmluve nezodpovedá správne výpočtu, potom na účely § 4 ods. 3 zákona treba mať za to, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 2 písm. j/, keď zároveň neobsahuje ani správny údaj o výške celkových nákladov spotrebiteľa, do ktorých žalovaný v I. rade nezahrnul údaj o výške zaplateného poplatku za havarijné poistenie. Pre úplnosť dodal, že tvrdenie žalobkyne, že do výpočtu RPMN neboli zahrnuté ani mesačné náklady na poplatky za vypracovanie úverovej dokumentácie (72 x 749,28 Sk) nebolo v konaní preukázané a v prípade, ak by náklady na havarijné poistenie nemali byť zahrnuté do výpočtu RPMN, výška RPMN bola vypočítaná správne. Žalovaný v I. rade vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu postúpenia pohľadávky na žalovaného v II. rade a žalovaní v I., II. rade vzniesli námietku premlčania uplatneného nároku. Žalovaný v I. rade oznámením zo dňa 4.11.2011 oznámil žalobkyni postúpenie pohľadávky zo zmluvy č. XXXXXXXXXX uzatvorenej so žalobkyňou dňa 7.7.2008 na žalovaného v II. rade, ktoré oznámenie bolo žalovanej (pravdepodobne žalobkyni, poznámka odvolacieho súdu) doručené dňa 15.11.2011. V zmysle § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený dožadovať sa preukázania zmluvy o postúpení. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnu skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme za predpokladu, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, teda je určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne. Platí to bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie, mohol by tak urobiť iba vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 210/2001). Nakoľko žalobkyni bolo postúpenie pohľadávky zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, zo dňa 7.7.2008, pôvodným veriteľom riadne oznámené, žalobkyni neprináleží domáhať sa v tomto konaní od žalovaného v I. alebo II. rade preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky, pretože aj prípadná neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nemá žiaden vplyv na povinnosť dlžníka plniť novému veriteľovi. Dodal, že od účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky nemožno požadovať, aby v zmluve v rámci identifikácie postupovanej pohľadávky túto pohľadávku i právne kvalifikovali, pretože povinnosť právneho hodnotenia veci ako z procesného, tak ani z hmotného práva, účastníkovi nevyplyva. Z pohľadu platnosti cesie pohľadávky je preto úplne právne bezvýznamné, či účastníci v zmluve túto právnu kvalifikáciu uskutočnili a s akým výsledkom (t.j. či ide o právnu kvalifikáciu správnu); právna kvalifikácia je vecou súdu. Z uzavretej zmluvy žalobkyni vznikol záväzok riadne a včas plniť svoj dlh z úverovej zmluvy. Pokiaľ je zmluva v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. bezúročná a bez poplatkov, potom je bezúročná a bez poplatkov od počiatku, t.j. žalobkyňa sa nesprávne domnieva, že spolu so splátkami splácala aj úrok, prípadne poplatok za spracovanie úveru a nie je jej zrejme, v akej výške bola aká suma započítaná na úrok a aká suma bola započítaná na poplatky. Zároveň dal do pozornosti skutočnosť, že je mu z jeho činnosti známe, že v inom súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II. (sp.zn. 67C 34/2017) sa žalobkyňa domáha určenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov s tým, že presne označila, zaplatením ktorej splátky jej dlh bude považovaný za splatený a od ktorej splátky nie je povinná a nemieni ďalej veriteľovi úver splácať a preto jej tvrdenie vyhodnotil ako účelové. V dôsledku toho, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, žalobkyňa na svoj záväzok, ktorý jej vyplýval z uzavretej zmluvy zaplatila viac ako mala, keď platby, ktoré realizovala či už žalovanému v I. rade alebo žalovanému v II. rade sa mohli započítavať jedine

na istinu, potom nemôže mať pochybnosť o tom, akú sumu zaplatila nad rámec poskytnutého úveru, pričom počnúc dňom 15.11.2011 jej bolo zrejmé, že akékoľvek platby na poskytnutý úver je povinná ďalej splácať žalovanému v II. rade. I keď má žalobkyňa postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany, nemôže jej byť ľahostajné kedy a v akých sumách svoj dlh splácala, pretože jej bezpochyby nemohlo byť ľahostajné, akú sumu bola povinná v tom-ktorom období na svoj dlh uhradiť a tak musela bezpochyby vedieť kedy a komu zo žalovaných akú sumu uhradila, keď navyše v prípade, ak sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, dôkazné bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno preukázania tvrdených skutočností spočíva na nej; žalobkyňa je teda povinná nielen tvrdiť, že na strane žalovaných v I., II. rade došlo k bezdôvodnému obohateniu, ale výšku bezdôvodného obohatenia aj preukázať. Z predloženého prehľadu platieb zistil, že žalobkyňa istinu poskytnutého úveru (bez úrokov a bez poplatkov) vo výške 5.761,76 € (173.579,- Sk) uhradila dňa 12.4.2011, ku ktorému dňu uhradila žalovanému v I. rade sumu 5.770,41 €, t.j. dňa 12.4.2011 uhradila celú dlžnú čiastku, ktorú bola povinná zaplatiť podľa zmluvy. Suma 8,65 € zaplatená v tento deň nad výšku uhradenej istiny a každá ďalšia zaplatená čiastka predstavovali plnenie na dlh, ktorý splnením zanikol, teda plnenie prijaté žalovaným v I. rade od 12.4.2011 (nad rámec splatenej istiny) do 15.11.2011 a žalovaným v II. rade od 15.11.2011 do 16.6.2014, predstavuje plnenie na strane žalovaných v I., II. rade prijaté bez právneho dôvodu. Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že námietka o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v II. rade nie je dôvodná. K vznesenej námietke premlčania poukázal na to, že pri bezdôvodnom obohatení plynú dve premlčacie doby, subjektívna, ktorá je dvojročná a objektívna, ktorá je trojročná. Subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Pri postupnom pokračovaní získavaní majetkového prospechu (hodnôt) sa z hľadiska premlčania považujú za samostatné nároky na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď sa jedná o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia. Na uplatnenie každého takéhoto práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začínajú plynúť objektívne aj subjektívne premlčacie doby zvlášť. V prípade žalovaného v I. rade objektívne premlčacie doby začali plynúť okamihom, kedy prijal na svoj účet platby postupne poukázané žalobkyňou od 12.4.2011 do 15.11.2011. K premlčaciu práva na vrátenie týchto platieb preto dochádzalo postupne, k premlčaniu poslednej úhrady v sume 160,- €, ktorú žalobkyňa zaplatila dňa 14.11.2011 došlo dňa 15.11.2014. Žaloba voči žalovanému v I. rade bola súdu doručená dňa 22.8.2016, po uplynutí všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby. V prípade žalovaného v II. rade, ktorý prijímal platby od 15.11.2011 do 16.6.2014, plynula rovnako pre každú platbu objektívna trojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia a pretože všetky platby žalobkyne zaplatené žalovanému v I. rade v období od 15.11.2011 do 5.9.2013 (žaloba voči žalovanému v II. rade bola súdu doručená dňa 6.9.2016), sú premlčané v trojročnej objektívnej premlčacej dobe, právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia za uvedené obdobie je taktiež premlčané. Pokiaľ ide o platby žalobkyňou uhradené žalovanému v II. rade počnúc dňom 6.9.2013, ide o platby, ktoré zasahujú do plynutia trojročnej objektívnej doby a aj do plynutia dvojročnej subjektívnej doby. Pri kombinácii objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí, že právo sa premlčí uplynutím subjektívnej určenej doby, najneskôr však uplynutím objektívnej určenej doby, teda právo sa premlčí uplynutím tej doby, ktorá skončí skôr. Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ je v tomto prípade síce zachovaná trojročná objektívna premlčacia doba, právo žalobkyne je premlčané z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Pre posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Možno prisvedčiť žalobkyňu, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) vedomosť oprávneného o vzniku bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a nepostačuje, že sa žalobkyňa mala možnosť potrebné skutočnosti dozvedieť skôr. Je ale treba vychádzať z toho, že o bezdôvodnom obohatení sa oprávnený dozvie ihneď ako zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vznik bezdôvodného obohatenia vyvodit'. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. S názorom právneho zástupcu žalobkyne, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až dňa 4.7.2016, kedy jej povedal, že zmluva je bez úrokov a bez poplatkov, nakoľko má právne vady, avšak ktorému vyjadreniu žalobkyňa nerozumela a poriadne nerozumie ani teraz, len chápe vyjadrenie advokáta, že má právo na vrátenie peňazí, nemožno súhlasiť, pretože k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných v I., II. rade došlo tým, že žalobkyňa splácala úver na základe uzatvorenej zmluvy, ktorá bola od počiatku bezúročná a bez

poplatkov a minimálne (ak nie skôr) po zaplatení poslednej splátky, t.j. dňa 16.6.2014 žalobkyňa vedela komu plnenie poskytla a mala k dispozícii všetky údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na súd, pričom je nerozhodné, že v súlade s týmito podkladmi nekonala. Preto je názor žalobkyne, že sa o týchto skutočnostiach dozvedela až dňa 4.7.2016 nesprávny, je založený na vedomosti žalobkyne o právnej kvalifikácii nároku ako o bezdôvodnom obohatení, ktorá okolnosť však pri skúmaní začatia plynutia premlčacej doby je bez právneho významu (rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30 Cdo 2758/2006, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 22/2013).

Ak mala žalobkyňa najneskôr dňa 16.6.2014 k dispozícii údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, počnúc dňom 17.6.2014 jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 17.6.2016. Žaloba proti žalovanému v II. rade bola súdu doručená dňa 6.9.2016, t.j. po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Aj keď ochrana spotrebiteľa je zo strany súdu vo vzťahu k veriteľom mimoriadne prísna, uplatňuje sa v nej množstvo výnimiek zo základných princípov práva, nemôže byť bezhraničná a spotrebiteľ sa nemôže spoliehať iba na ochranu, ktorú mu poskytne súd. Osveta v oblasti spotrebiteľských práv je dostatočná, pretože existuje množstvo informácií, ktoré spotrebiteľ môže získať nielen prostredníctvom internetu, ale aj prostredníctvom spolkov a združení zameraných na ochranu spotrebiteľa. Preto je aj v záujme spotrebiteľa, aby si svoje práva, ktorých sa chce domáhať chránil a sám sa o ne zaujímal. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že vo veci sa má aplikovať desaťročná premlčacia doba, pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaní v I., II. rade sa úmyselne bezdôvodne obohatili, keď na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia iba všeobecné tvrdenia o tom, že žalovaní v I., II. rade majú z viacerých súdnych konaní vedomosť, že súdy posudzovali zmluvné ustanovenia rovnakých či obdobných zmlúv za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný v I. rade uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere, podľa ktorej jej poskytol finančné prostriedky, ktoré sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach. Úmyslom žalovaného v I. rade nebolo získať bezdôvodné obohatenie, ale pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti získať zisk za poskytnuté finančné prostriedky v podobe dohodnutého úroku a poplatkov. Uvedená skutočnosť (odhliadnuc od skutočnosti, že spotrebiteľské právo od uzavretia zmluvy /od roku 2008/ prešlo mnohými legislatívnymi zmenami a zmenami prešla aj rozhodovacia prax súdov, ktorá však doposiaľ v mnohých otázkach nie je jednotná), nepreukazuje úmysel žalovaného v I. rade, ani úmysel žalovaného v II. rade bezdôvodné obohatenie získať, resp. sa obohacovať na úkor úverových dlžníkov. Pri bezdôvodnom obohatení úmysel či už priamy alebo nepriamy musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia; nestačí teda, aby povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Záverom prvoinštančný súd k argumentácii žalobkyne o tom, že námietka premlčania vznesená žalovanými v I., II. rade je v rozpore s dobrými mravmi dodal, že dôvodne vznesenú námietku premlčania nie je možné považovať za rozpornú s dobrými mravmi, nakoľko uplatnenie premlčania predstavuje výkon práva, ktorý vylučuje protiprávnosť, z dôvodu ktorého rovnaký stav nemôže byť zároveň stavom právnym i právu sa priečiacim. Je treba vychádzať zo zásady, podľa ktorej správanie, ktoré smeruje k zákonom predpokladanému výsledku, je potrebné považovať za dovolené aj vtedy, ak je jeho (eventuálnym) vedľajším následkom vznik majetkovej, prípadne i nemajetkovej ujmy na strane druhého účastníka právneho vzťahu. V nadväznosti na predchádzajúce závery, nevykonal dôkazy navrhnuté žalobkyňou, keďže by neprivodili iné rozhodnutie vo veci. Záverom uviedol, že pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová, na ktorý poukazoval žalovaný v II. rade, v plnom rozsahu sa stotožnil s vyjadrením žalobkyne.

3.2. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 2 C.s.p. a úspešným žalovaným v I., II. rade proti žalobkyňi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ g/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnila sa s právnym posúdením otázky plynutia premlčacej doby a jej dĺžky súdom prvej inštancie. Poukázala na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rozhodnutie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 67/2011, a na skutočnosť, že nie je rozhodujúca a podstatná okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúci je moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, o vzniku bezdôvodného obohatenia a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, pričom ide o kumulatívne podmienky, ktoré nesprávne prvoinštančný súd posúdil pre začiatok plynutia premlčacej doby. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzavretá medzi žalovaným v I. rade ako postupcom a žalovaným v II. rade ako postupníkom, došlo k prevodu všetkých práv a povinností z úverovej zmluvy uzavretej medzi ňou a žalovaným v I. rade. Zmluva o postúpení pohľadávky je dvojstranným právnym úkonom a medzi jej obligatórne náležitosti, okrem označenia účastníkov, patrí aj identifikácia postupovanej pohľadávky, ktorá musí obsahovať označenie dlžníka postupcu, opis pohľadávky čo do jej výšky a skutočností, na ktorých sa zakladá. Postupovaná pohľadávka teda musí byť dostatočne identifikovaná tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou, aby medzi zmluvnými stranami nevznikli pochybnosti o tom aká pohľadávka, kedy a ako bola postúpená. Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok však nie je jasné, aké pohľadávky boli postúpené, pretože tieto boli označené iba variabilným symbolom, pričom ani nie je zrejmé či zmluva obsahovala prílohy, v ktorých by postúpenie pohľadávky bolo bližšie špecifikované. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 20.6.2007, sp.zn. 32 Odo 1433/2006, zo dňa 20.12.2000, sp.zn. 32 Cdo 2306/98 a zo dňa 18.5.2010, sp.zn. 32 Cdo 1972/2009. Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi žalovanými v I., II. rade je iba všeobecnou zmluvou o postúpení pohľadávok bez splnenia požiadavky bližšej špecifikácie, keď podľa zásady platiacej v našom práve, nikto nesmie na iného previesť viac práv než má sám a preto vzhľadom na zjavnú absenciu obligatórnych zákonných náležitostí úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. j/, k/ v spojení s § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. , je predmetná úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov. Prihliadnuc k tejto skutočnosti, nemohlo prísť nikdy platne na základe zmluvy o postúpení, k platnému prevodu úrokov a poplatkov na žalovaného v II. rade. Navyše úverová zmluva obsahuje len sumu mesačnej anuitnej splátky vo výške 4.833,- Sk bez rozlíšenia aká suma pripadá na istinu a aká na úroky a poplatky. Ani zo zmluvy o postúpení pohľadávok nevyplýva aká časť pohľadávky, t.j. aká konkrétna výška istiny, výška úrokov a poplatkov bola postúpená zo žalovaného v I. rade na žalovaného v II. rade a tak nemohla vedieť, aká konkrétna výška pohľadávky s rozlíšením na istinu, úroky a poplatky bola postúpená, resp. aká konkrétna suma bola ku dňu postúpenia pohľadávky sumárne evidovaná ako uhradená postupcovi, t.j. žalovanému v I. rade a akú sumu dlžila následne postupníkovi, t.j. žalovanému v II. rade, keďže táto skutočnosť nie je uvedená v zmluve o postúpení pohľadávok, ani v žiadnej jej prílohe. Vytkla súdu prvej inštancie, že vôbec neskúmal a ani v rozhodnutí nevyhodnotil, že nakoľko sa úverová zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov, nemohol tak žalovaný v I. rade nikdy platne postúpiť na žalovaného v II. rade zmluvou o postúpení pohľadávok úroky a poplatky podľa úverovej zmluvy a že zmluva o postúpení pohľadávok neobsahuje vyčíslenie výšky jej dlhu, ani v sumárnom uvedení a členení na dlžnú istinu, úroky a poplatky. Preto nikdy ani nemohla vedieť, kto sa na jej úkor obohatil a v akej konkrétnej čiastke. Namietla, že by sa na daný právny vzťah mala aplikovať trojročná premlčacia doba, keď sa mala uplatniť až desaťročná objektívna premlčacia doba Poukázala na vzájomný vzťah medzi žalovaným v II. rade a spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia s.r.o. a na to, že si navzájom postupujú jednotlivé pohľadávky. Zdôraznila, že vo svojom vyjadrení označenom ako replika III. zo dňa 12.3.2017 uviedla, že z viacerých súdnych konaní vedených s tretími osobami, súdy zhodne potvrdili, že jednotlivé spotrebiteľské zmluvy preukazateľne neobsahujú obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom jedným z dôvodov bola aj nesprávne určená výška RPMN, ako aj, že v zmluve nebola rozlíšená splátka istiny, úrokov a iných poplatkov, teda vady, ktoré namietla aj ona v tomto konaní. Dala do pozornosti aj rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 3.12.2015, č. SK/XXXX/XX/XXXX, ktorý ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 30.6.2015, č. P/XXXX/XX/XXXX, ktorým bola spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. uložená pokuta vo výške 2.500,- € pre porušenie § 4 ods. 2 písm. c/, § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z. Z uvedeného vyplýva aspoň nepriamy úmysel získania bezdôvodného obohatenia zo strany oboch žalovaných, ktorí si museli byť jednoznačne vedomí skutočnosti, že súdy posudzujú zmluvné ustanovenia rovnakých alebo obdobných zmlúv o spotrebnom úvere aká je predmetom tohto konania tak, že jasne určili, že tieto sú bez úrokov a bez poplatkov a tak svojim konaním môžu získať bezdôvodné obohatenie. Prvoinštančný súd mal preto skúmať tento nepriamy úmysel a vykonať dôkazy ňou navrhnuté na podporu týchto tvrdení, a to lustráciu súdnych rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky či a ak áno, ktorý súd a kedy vyhlásil neprijateľné obchodné podmienky zo zmluvy o spotrebnom úvere, ktorý je obdobný s jej zmluvou a obrátiť sa na príslušné správne orgány Slovenskej republiky na úseku ochrany spotrebiteľa a vyžiadať si,

či za obdobie od 7.7.2008 do 16.6.2014 kontrolovali alebo posudzovali zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú podobné s jej úverovou zmluvou, ak áno, s akým výsledkom, právnym záverom a prípadnými právnymi sankciami, prípadne si uvedené vyžiadať priamo od žalovaných v I., II. rade. Ak by si bol súd prvej inštancie vyžiadal uvedené dôkazy, bolo by možné posúdiť z jeho strany nepriamy úmysel oboch žalovaných na bezdôvodnom obohatení. Má za to, že prvoinštančný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a jeho postupom bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, keďže jej bola odňatá možnosť dokázať v konaní nepriamy úmysel oboch žalovaných, pričom nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov jej súd prvej inštancie nepovolil a ani jedinou vetou to neuviedol a neodôvodnil v napadnutom rozsudku. Ďalej konštatovala, že žalovaní v I., II. rade vznesenú námietku premlčania bližšie nešpecifikovali, ani neodôvodnili, dokonca neuviedli ani dátum kedy malo dôjsť k premlčaniu, pričom nie je postačujúce takéto všeobecné vyjadrenie o vznesení námietky premlčania, nakoľko musí byť urobené určite a zrozumiteľne. Rozhodne sa nedá hovoriť o dovolaní sa premlčania, ak dlžník uvedie, že sa premlčania dovoľáva z opatrnosti ako to urobil žalovaný v I. rade. Vzhľadom k tomu, že žalovaní v I., II. rade riadne, určito a zrozumiteľne neuviedli kedy a akým spôsobom malo prísť k premlčaniu, nebol prvoinštančný súd povinný ex offo skúmať námietku premlčania, pretože nebola uplatnená v prospech spotrebiteľa. Ďalej vytkla súdu prvej inštancie, že vôbec nevykonala riadne a včas ňou navrhované dôkazy, čím jej odňal ako spotrebiteľovi právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď predložila a navrhla návrhy na vykonanie dokazovania vo vzťahu k preukázaniu nepriameho úmyslu žalovaných v I., II. rade na bezdôvodnom obohatení, t.j. na objektívnom posúdení či možno alebo nemožno u žalovaných v I., II. rade hovoriť o objektívnej desaťročnej premlčacej dobe. Nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov je porušením a odňatím je práva na súdnu (a inú právnu) ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. Ďalej žalobkyňa vo svojom odvolaní poukázala na vadu arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, pretože sa po skutkovej, vecnej, ani právnej stránke veci, nevysporiadal s jej námietkami, ktoré namietala v replike III zo dňa 12.3.2017 a na pojednávaní konanom dňa 15.3.2017. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku iba uviedol, že nevykonala dôkazy navrhované právnym zástupcom žalobkyne, nakoľko tieto by neprivedili iné rozhodnutie vo veci, s čím nesúhlasí s poukazom na skutočnosť, že ak by prvoinštančný súd vykonal ňou navrhované dôkazy, bolo by možné preukázať aspoň nepriamy úmysel žalovaných v I., II. rade a aplikovať tak desaťročnú premlčaciu dobu. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s tým, že predmetná úverová zmluva hovorí o aplikácii Obchodného zákonníka, a tak by prichádzala do úvahy aj štvorročná premlčacia doba s poukazom na § 54 Občianskeho zákonníka, ktorá by pre ňu ako spotrebiteľa bola oveľa priaznivejšia. K tejto skutočnosti sa však súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nijako nevyjadril, čím považuje napadnutý rozsudok aj z tohto dôvodu za nepreskúmateľný, zmätočný a arbitrárny. Dodala, že prvoinštančný súd sa vôbec v napadnutom rozsudku nezaoberal jej námietkou, ktorú vzniesla na pojednávaní konanom dňa 15.3.2017 týkajúcu sa posúdenia platnosti generálnej zmluvy o postúpení pohľadávok, z dôvodu ktorého žiadala odvolací súd o prehratie zvukového záznamu z tohto pojednávania. V doplnení odvolania vytkla súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nezaoberal tým, že navrhla, aby boli vyhlásené za neprijateľné podmienky ustanovenia, podľa ktorých zmluva a Všeobecné obchodné podmienky ustanovujú, že sa riadia a spravujú Obchodným zákonníkom. Navrhla a namietla, aby sa odvolací súd zaoberal tým, že podľa nej poplatok za spracovanie úveru splatný v mesačných splátkach po 749,28 Sk podľa zmluvy predstavuje de iure neprijateľnú zmluvnú podmienku s poukazom na viaceré rozhodnutia slovenských súdov a nemeckú názorovú líniu vyjadrenú v rozhodnutí Vrchného krajského súdu v Karlsruhe zo dňa 3.5.2010, sp.zn. AZ 17 U 192/2010. Odvolaciemu súdu preto navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jej žalobe vyhovieť, eventuálne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že nie je rozhodujúca a podstatná okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jej úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko rozhodujúci je subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva, a to vzniku bezdôvodného obohatenia a subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil, pričom ide o kumulatívne podmienky. Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobkyne, ktorú uvádzala už v konaní, že až pri stretnutí s právnym zástupcom sa dozvedela, že v konaní riešená zmluva o postúpení pohľadávok je bezúročná a bez poplatkov, že má právne vady, ktorých zmysel nechápe a chápe iba vyjadrenie advokáta, že má nárok na vrátenie peňazí a v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom vo všetkých jeho výrokoch. Poukázal na to, že aplikácia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia je naprosto legitímna, nakoľko žalobkyňa boli všetky skutočnosti

potrebné k identifikácii subjektu povinného k vydaniu bezdôvodného obohatenia známe. Nie je jeho chybou, že žalobkyňa s týmito informáciami počas plynutia premlčacej doby nenaložila tak, aby o vydanie bezdôvodného obohatenia počas jej plynutia požiadala. Tvrdenie právneho zástupcu (žalobkyňa bola v konaní pred súdom prvej inštancie zastúpená právnym zástupcom, poznámka odvolacieho súdu) o neznalosti žalobkyne a nemožnosti posúdiť skutočnosť voči komu je treba bezdôvodné obohatenie žiadať, neobstojí, nakoľko tak ako už uviedol, nie je dôvodné. Navyše v odvolacom konaní žalobkyňa odvolala plnú moc svojmu právnemu zástupcovi a rozhodla sa obhajovať sama. Žalobkyňa nemôže byť až tak právne neznalá ako sa ju pokúsil vykresliť jej právny zástupca, nakoľko právny laik by veľmi ťažko vypracoval odvolanie na 14 strán textu A4, ak vypovedanie plnej moci zo strany žalobkyne svojmu právnemu zástupcovi nebolo iba účelové vzhľadom na uplatnenie koncentrácie konania a možnosti predloženia nových dôkazov, nechce ale predbiehať. Zotrval na svojich doterajších vyjadreniach s tým, že sa s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie stotožňuje vo všetkých jeho výrokoch.

6. Žalovaný v II. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou i skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym zisteniam. Stotožnil sa s napadnutým rozhodnutím, ktoré považuje za vecne správne, keď prvoinštančný súd správne právne posúdil nárok žalobkyne titulom vydania bezdôvodného obohatenia ako premlčaný. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť; žiadal trovy odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa sa k vyjadreniam žalovaných v I., II. rade k jej odvolaniu nevyjadrila.

8. V odvolacom konaní nastala podstatná právna skutočnosť, a síce spoločnosť CASPER Consumer Finance a.s., IČO: 251 03 768, Praha 5, Stodůlky, Šafránkova č. 1238/1, zanikla dňa 1.12.2017 v dôsledku fúzie zlúčením so spoločnosťou CASPER UNION s.r.o., IČO: 248 30 801, Česká republika, Praha, Olivova č. 948/6, ako spoločnosťou nástupníckou, na ktorú prešiel všetok jej majetok (č.l. 243 spisu), ktorá elektronickým podaním zo dňa 7.5.2020 (č.l. 258 spisu) navrhla pokračovať v konaní s ním ako právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného v I. rade.

9. Postupom podľa ustanovenia § 64 veta prvá, § 378 ods. 1 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok), podľa ktorého ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom, odvolací súd rozhodol tak, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalovaného v I. rade označeného vo výroku tohto rozsudku. Keďže teda pôvodný žalovaný v I. rade zanikol s právnym nástupcom, nemožno postupovať podľa ustanovenia § 378 ods. I, § 64 veta druhá C.s.p. (a konanie zastaviť).

10. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. I C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. mája 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalovaného v II. rade, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. I, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

11. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380

ods. 2 C.s.p., takú ani sama odvolateľka netvrdila, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

13. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o premlčaní nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa ako dlžník uzavrela s právnym predchodcom žalovaného v I. rade ako veriteľom dňa 7.7.2008 úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 173.579,- Sk (5.761,76 €) na kúpu motorového vozidla zn. Citroen C3 1.4i Pack, pričom sa zaviazala zaplatiť poskytnutý úver v 72 mesačných splátkach po 4.833,- Sk (160,43 €) s tým, že dátum prvej splátky je mesiac po prevzatí predmetu kúpy do vlastníctva, s poplatkom za spracovanie úveru splatného v mesačných splátkach vo výške 749,28 Sk (24,87 €), havarijným poistením splatným v mesačnej splátke vo výške 450,02 Sk (14,94 €), ročnou úrokovou sadzbou vo výške 14,60 %, RPMN vo výške 24,60 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 17,78% (č.l. 4 spisu). Podľa rozpisu plnení na úver (č.l. 74 spisu) žalobkyňa prvú splátku zaplatila dňa 4.8.2008 a poslednú splátku dňa 16.6.2014.

14. Prvoinštančný súd správne konštatoval, že v prípade žalovaného v I. rade objektívne premlčacie doby začali plynúť okamihom kedy prijal na svoj účet platby postupne poukázané žalobkyňou od 12.4.2011 až do 15.11.2011, takže k premlčaniu práva na vrátenie týchto platieb dochádzalo postupne; k premlčaniu poslednej úhrady v sume 160,- €, ktorú zaplatila žalobkyňa dňa 14.11.2011 došlo ku dňu 15.11.2014, ale žalobu voči nemu podala na súd až dňa 22.8.2016, t.j. po uplynutí všeobecnej premlčacej doby. V prípade žalovaného v II. rade, ktorý prijímal platby od žalobkyne v období od 15.11.2011 do 16.6.2014, plynula rovnako pre každú platbu objektívna trojročná doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom všetky platby žalobkyne, ktoré mu zaplatila v období od 15.11.2011 do 5.9.2013 sú premlčané v trojročnej premlčacej dobe, keď žaloba voči žalovanému v II. rade bola doručená súdu dňa 6.9.2016. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne uvedenou v jej odvolaní, že ani jeden zo žalovaných riadne, určito a zrozumiteľne neuviedli súdu kedy a akým spôsobom malo dôjsť k premlčaniu, pretože žalovaný v II. rade vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 7.3.2017 (č.l. 72 spisu) vzniesol námietku premlčania celého žalobkyňou uplatneného nároku o zaplatenie žalovanej sumy, pričom zdôraznil, že žalobkyňa v žalobe nešpecifikovala kedy plnila úver, ale z jeho predloženého prehľadu vyplýva, že posledné plnenie zo strany žalobkyne na úver bolo dňa 16.6.2014, avšak svoj nárok voči nemu si uplatnila na súde dňa 6.9.2016, t.j. po uplynutí dvojročnej premlčacej doby. Žalovaný v I. rade na pojednávaní konanom dňa 15.3.2017 (č.l. 108 spisu) uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením žalovaného v II. rade a z opatrnosti vzniesol námietku premlčania. Odvolací súd má za to, že námietka premlčania bola zo strany oboch žalovaných vznesená dôvodne. Dôvodnosť námietky premlčania skúma súd vo vzťahu k žalobnému tvrdeniu; nie je významné ako strany kvalifikovali nárok po právnej stránke a z akých právnych dôvodov bola námietka premlčania vznesená (Rc 13/2005). Nebolo možné súhlasiť ani s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v jej odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázky plynutia premlčacej doby a jej dĺžky. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 30. a 31.) vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil prečo považuje nárok žalobkyne za premlčaný, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a dodáva, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 67/2011). Súd prvej inštancie správne konštatoval, že po zaplatení poslednej splátky dňa 16.6.2014 mala žalobkyňa všetky údaje k dispozícii, ktoré jej umožňovali podať žalobu na súd a jej tvrdenie, že až dňa 4.7.2016 sa od svojho právneho zástupcu dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia vyhodnotil ako nesprávne, z dôvodu ktorého odvolací súd považoval odvoláciu námietku žalobkyne o tom, že prvoinštančný súd nesprávny vyhodnotil začiatok plynutia premlčacej doby za nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, a to „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a podobne (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp.zn. 5 Sžf 65/2011). Nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobkyne v odvolaní, že sa mala aplikovať na danú vec štvorročná premlčacia doba, pretože súd prvej inštancie správne vyhodnotil predmetnú úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú (sama žalobkyňa žiadala o zaplatenie žalovanej sumy ako spotrebiteľ) a ak sa žalobkyňa domáhala zaplatenia žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, vzťahuje sa naň premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka (dvoj, troj, prípadne desaťročná premlčacia doba) a nie podľa Obchodného zákonníka (štvorročná premlčacia doba).

15. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobkyne, že nie je zrejme aké pohľadávky boli postúpené, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 28.) náležite vysvetlil, že v danom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Právny predchodca žalovaného v I. rade riadne oznámil žalobkyňi, že došlo k postúpeniu pohľadávky z úverovej zmluvy, ktoré oznámenie aj žalobkyňa dňa 15.11.2011 osobne prevzala (č.l. 53 spisu). Odvolací súd dodáva, že oznámením o postúpení pohľadávky, adresovaným dlžníkovi, postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie a tiež berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe s účinkami aj pre postupcu. Postupca musí svoju oznamovaciu povinnosť splniť „bez zbytočného odkladu“. Až v takomto prípade sa stáva postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi účinné, čo znamená, že od tohto okamihu je dlžník povinný svoj záväzok splniť novému veriteľovi. Oznámenie o postúpení pohľadávky je jednostranným právnym úkonom adresovaným dlžníkovi, pre ktorý nie sú predpísané žiadne osobitné náležitosti, ale ktorý musí vyhovovať všeobecným požiadavkám kladeným pre platný právny úkon. Uvedené podmienky boli splnené, keď postupca vyhotovil oznámenie o postúpení pohľadávky dňa 4.11.2011, v ktorom uviedol, že s účinnosťou ku dňu 1.11.2011 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k postúpeniu pohľadávky žalobkyne. Rovnako bola pohľadávka žalobkyne dostatočne identifikovaná, a to uvedením právnej skutočnosti, na ktorej je založená (úverová zmluva č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.7.2008), na základe čoho možno dospieť k spoľahlivému záveru, ktorá pohľadávka mala byť postúpená (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16. Nebolo možné súhlasiť s ďalšou odvolacou námietkou žalobkyne o tom, že sa mala aplikovať na danú vec desaťročná premlčacia doba. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 32.) riadne vysporiadal aj s tým prečo nie je možné v danej veci aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a na doplnenie poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 25.2.2020, sp.zn. 9 Co 220/2019, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že: „V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojiročná, objektívna premlčacia doba je buď trojiročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozmenný. Podľa stupňa vôlejvej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozmenný.“ Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo238/2017, v ktorom najvyšší súd okrem iného konštatoval, že občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je založené na dvoch zložkách,

a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Definícia úmyselného zavinenia je obsiahnutá v ustanovení § 15 Trestného zákona. Priamym úmyslom (*dolus directus*) sa v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona rozumie to, keď páchatel' chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom. Vedomostná zložka však nie je v tomto ustanovení riešená výslovne (ako pri nepriamom úmysle). Uvedené ustanovenie ale predpokladá, že ak chcel páchatel' porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Iná situácia však nastáva pri nepriamom úmysle (*dolus indirectus*). V tomto prípade páchatel' vie (vedomostná zložka), že svojím konaním ohrozí záujem chránený trestným zákonom avšak pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzrozmeneý (vôľová zložka). Z toho vyplýva, že páchatel' priamo nechce záujem ohroziť alebo porušiť, ale je uzrozmeneý s tým, že sa tak môže stať. Z civilnoprávneho hľadiska pri bezdôvodnom obohatení nie je možné pri zavinení hovoriť o páchatel'ovi a o porušení alebo ohrození záujmov chránených Trestným zákonom. Analogicky sa tu však jedná o úmyselné získanie neoprávneného majetkového prospechu. Samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). V predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania proti právneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu lehotu. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.

17. Odvolací súd nemal dôvod odchýliť sa od uvedeného právneho názoru, keď úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa, pričom musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie dospel k správneému právneému záveru, že predmetnú úverovú zmluvu treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu jej obligatórnych náležitostí (§ 4 ods. 1 písm. g/, i/, j/ zákona č. 258/2001 Z.z.) a že žalovaní v I., II. rade prijali plnenia zo strany žalobkyne bez právneho dôvodu, avšak z dôvodu premlčania nemohol žalobkyňi priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaní v I., II. rade mali úmysel bezdôvodne sa obohacovať vo vzťahu k plneniu vyplývajúceemu z predmetnej zmluvy o úvere a že by tento úmysel existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia, iba všeobecne poukazovala na konanie žalovaných v I., II. rade, ktoré podľa nej malo vykazovať znaky nepriameho úmyslu (žalovaní v I., II. rade si museli byť vedomí, že súdy posudzujú zmluvné ustanovenia rovnakých alebo obdobných ich zmlúv bez úrokov a bez poplatkov). Odvolací súd ešte dodáva, že pre účely ochrany spotrebiteľov sa vytvoril systém únijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej aj praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch. Je ale nutné si uvedomiť, že účelom ochrany spotrebiteľa za žiadnych okolností nie je poskytovanie neprimeranej ochrany, ktorá by negovala samotné princípy existencie záväzkovoprávneho vzťahu ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti obom zmluvným stranám. Zároveň nemožno právnu úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Aj spotrebiteľ ako osoba plne disponujúca právnou spôsobilosťou musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy rešpektovať zásadu *pacta sunt servanda* a musí niesť plnú zodpovednosť nielen za svoje neuvážené ekonomické konanie, ale aj zavinenú neznalosť a nechotu zistiť si podmienky zmluvy a následky, ktoré pre neho z nej plynú. Poskytovanie absolútnej a bezbrehej ochrany spotrebiteľovi by znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, z dôvodu ktorého v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd poukazuje na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Lálíka v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 547/2012.

18. Odvoláciu námietku žalobkyne týkajúcu sa nevykonania ňou navrhnutých dôkazov (dopyt na Národnú banku Slovenska, Slovenskú obchodnú inšpekciu), odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú a stotožnil sa s bodom 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej

inštancie správne konštatoval, že navrhované dôkazy žalobkyňou by neprivedili iné rozhodnutie súdu (žaloba zamietnutá z dôvodu premlčania nároku žalobkyne). Odvolací súd poukazuje na to, že povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho aj procesnoprávneho vzťahu vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre všeobecné sporové konania. Z tohto dôvodu môže spotrebiteľ predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej; ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 C.s.p. (osobitné ustanovenie o dokazovaní) sa nepoužije. Odvolací súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (v súčasnosti Civilný sporový poriadok) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania, ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou sporovej strane odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. apríla 2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať a nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p., je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Taktiež aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08 konštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonal žalobkyňou navrhované dôkazy, pretože ich vykonanie by nebolo hospodárne vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom si splnil aj svoju povinnosť a nevykonanie dôkazov zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 34.). Odvolací súd z rovnakého dôvodu neprihliadol na dôkazy priložené žalobkyňou k jej odvolaniu, pričom sa rovnako ako žalovaný v I. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne domnieva, či odvolanie plnej moci právnomu zástupcovi (zastupoval žalobkyňu od podania žaloby do rozhodnutia súdu prvej inštancie) nebolo len účelovým krokom vzhľadom k neuplatneniu koncentrácie konania a možnosti predloženia nových dôkazov.

19. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinstančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku

upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

20. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

21. K tvrdeniu žalobkyne v odvolaní, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., pretože z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobkyňa domáhala, ako sa vyjadrili žalovaní v I., II. rade, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, jasne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, aj ako vec právne posúdil a preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny alebo nepreskúmateľný. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na základe uvedeného na zvyšné odvolacie námietky žalobkyne týkajúce sa toho, že súd prvej inštancie riadne neskúmal všetky náležitosti predmetnej zmluvy o úvere, odvolací súd už nereagoval vzhľadom k tomu, že žaloba bola zamietnutá pre premlčanie nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.

22. Odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. ktorým priznal žalovaným v I., II. rade proti žalobkyňi náhradu trov konania v celom rozsahu podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovaným v I., II. rade, každému, priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, pretože súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 a § 262 ods. 2 C.s.p., ale nesprávne priznal žalovaným v I., II. rade náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

23. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

24. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v I., II. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznáva, každému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie

odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).